

הקבוצה שהפסידה: תמונה המבליטה היטב את אי התיאום והקצב הנקוי — סיכות הכשיון. במקום אבא עשיר, קליפות תפוזים.

ס פ ו ר ט

חתירה בלי מפתח. בלי כסף

הזוגות הצעירים, שהתרו באותו יום אה"צ על הירקון, התפלאו למראה התכונה הב תי רגילה במימי הנחל השקט. המשפחות ויל" דיהן, שניסו לברוח מהמחנק בעיר, נתקלו בכל פנה בירקון, בצופים. סירת העירייה שהקימה המולה בצופיה, כדי לגרש את הסירות הקטנות לצדי הנחל, לא הצליחה למלא את תפקידה; הסירות, על יושביהן, נשארו בירקון, מצפים למארע.

סערה שבנתה. אם כי מועדון השייט הגדולה, שהרסה את תחנת ההשמל רידינג בשנת 1935, הרי הספיק הציוד להעלם ולהרס באותה שנה. סירות המפרש (אכ"טות), שנקנו בשנת יסוד המועדון (1937), ע"י המהנדס טובים, התקלקלו. הכל הוחזק מחדש.

המועדון שם לו למטרה לעסוק רק בשיט, אך דר" מרטין הניג הצליח לפתוח מחלקה לחתירה ספורטיבית. אף הסירות הובאו מגרמניה, ואותו צירף עלוב, על שפת הירקון, הפך מקום מפגש להמוני צעירים. החולות מסביב לא הפחידו את השייטים הראשונים. ואותה סערה, שהביאה לחורבן, המריצה את הראשונים לפתח את החתירה הספורטיבית. מאז עברו תחת ידי המדריכים הרבה מחזורי רים, ברובם תלמידי בתי הספר התיכוניים בתל-אביב, שהתחנכו, ללא תשלום, בשעוריהם הפנויות.

פנה נקיה בהכנה. אין הרבה נחלים, שאפשר לערוך בהם תחרויות שיט, או סתם לכיף בחום. ואם היו שלטונות העירייה התל-אביבית יותר בעלי יומה, אפשר היה להפוך את הירקון על גדותיו לפנת חמד. הלכלוך והעזובה נראים בכל, אך נראה, שכל מה שקשור במים (כדוגמת הים) נדון להיות מוזנח ורוע קליפות תפוזים.

מספר מועדונים ספורטיביים כהפועל, זב"ר, לוג, או מועדון השייטים מכניסים קצת חיים, ושומרים על הצורה הנאה של סיבתם. אך יש הרבה שטח מופקר. הבנין הנאה של מועדון השייטים, בתל-אביב, קורץ יצעירים. כיום משתייכים למעלה מ-120 חברים לקבוצות שונות, אך אפשרות הקליטה גרר לה יותר. המדריכים המקצועיים והסירות הרבות נמצאים במצב משיבי-רצון ויכולים לספק את דרישותיהם של כל חובבי הים והחתירה. אפילו השטח הבינלאומי לא הוזנח. והמועדון רכש שתי סירות רביעיות, ות, היכולות לשמש סירות חצי-מירוץ, כהכנה לתחרויות בינלאומיות.

אמנם החברות פתוחה. אך היא כרוכה במספר הגבלות. מקבלים רק ספורטאים למעלה מגיל 15, שלבם וריאותיהם א"א. אין בדיקת ציציית מפלגתית של החברים, וזהו השג נכר. החברים עצמם חיים כמשפחה, ומצויים שם מכל הסוגים — גם דיפלומטים. מצב זה של חוסר אבא עשיר גורם תקלות קטניות. אין כל הכנסות, מלבד תשלום החברים — 12 לירות ישראליות לשנה. התמיכה הישנה, שניתנה בעבר ע"י החבל הימי לישראל, נפסקה זמן. ואם, בכל אופן, תוצף השאלה, כיצד לקנות ציוד, הרי התשובה תהיה, שמצב המועדון כמצבם העלוב של רוב האגודות הספורטיביות בארץ: ההכנסות באות מנשפים מפוארים ועבודה עצמית. כל העבודות במועדון, חוץ מהדרכה מקצועית, מבוצעות בהתנדבות ע"י החברים. הדוקטור הנכבד יושב בפנת המועדון וצובע את הסירה, והמהנדס העדין דופק בפטיש, כדי לתקוע מסמרים שנחלצו — תמונות אלה במועדון הן רגילות ומקובלות.

לזכר הששה. תחרויות החתירה הפנימיות, שהדריכו את מנוחתם של הסירות באמצע השבוע החולף, שמשו מטרה כפולה: באותו מעמד נערך טקס גלוי לוח הזכרון לחברי המועדון, שנפלו במלחמת השחרור, וכן קויימה תחרות מבחן לקראת המפעל הארצי לחתירה, ביום העצמאות. על הכנתו, מטעם המחלקה לתרבות הגוף, שליד משרד התנועה והתרבות.

חוויה מיוחדת היתה התירת הבנות. גם אלו לא ויתרו, וחתרו למרחק של 1000 מטר בזוגיות (סקול). ריטה ורמן וחיה ראובן הקדימו את הקבוצה המתחרה בשתי סירות. הותרי קבוצה ב" גלו מה שעלול לחולל אימון משותף וקצב אחיד. הרביעיה הרא" שונה (אליעזר נחמד, אמנון בלוך, ראובן גרונובסקי וזהר גולדמן) הקנימה את יריבתה בהרבה. איש ההגה היה חיים כספי.

טניס האלוף המזור

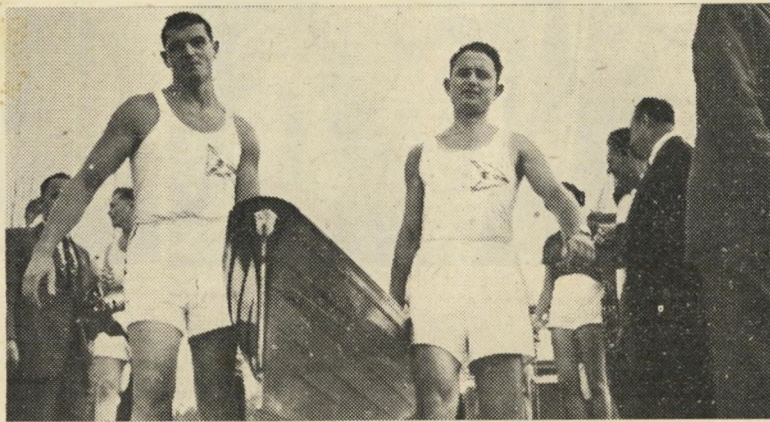
אם המלחמה יצרה את הראדר, פצצות אטומיות ורקטות, הרי היא יצרה גם את הקריירה של אלוף ארצות הברית בטניס — ארתור (טאפי) לארסן. היא יצרה גם את הטפוס המזור של ארצות הברית: ארתור צבע את שערו לבלונדי מבריק לקראת אליפות ארצו בטניס.

אמונות תפלות. בדרך כלל נחשבים האנשים אטרי יד ימינם טפוסים מזורים במק"צ. לארסן הוא הראשון, שזכה באליפות ארצות-הברית, מזמנו של ג'והני דואג (1930). אך דרך משחקו המשונה על המגרשים-הלבנים נובעת עוד ממלחמת העולם השנייה, בעת שלאחר הפצצה אווירית קשה נשאר היחידי, שלא נהרג או נפצע קשה. "נסיתי להרהר, מהי הפעולה הטובה שעשיתי", אמר האלוף, "שבזכותה לא נפגעתי. חישבתי כל דבר שעשיתי, איזה נעל נעלתי לראשונה, עם מי דברתי ומה אכלתי, כך שבסוף המלחמה הפכתי אדם נ"ל: אמונות תפלות". הויכוחים אודות השווקן הטוב ביותר בעולם החדש נטושים ללא הכרעה, אך כאשר מדובר על הטניסאי המזור ביותר, אין לארתור (ארט) מתחרים. האמונות התפלות מהקרב הועברו למגרשי הטניס, ועד היום לא נגמל מהם. לפני מכת הפתיחה (סרביס) הוא קופץ פעמיים על הקו ומכאן גם כינויו — טפי (קפצו). הוא מפנה גבו, בתחילה כל מערכה, לעבר יריבו. ואינו דורך, בהחלפת המגרשים, על הקוים הלבנים, המסמנים את מגרש הטניס.

המחכוט החצוף. בהיותו בן 26, הפתיע את הקהל העצום, שבא לפורסט הילס (מקום התחרויות הלאומי בארצות הברית). ההפתעה נבעה מסיבה, שאף אחד לא חשב מועמד רציני. הוא היה הששי ברשימה, ולא זכה בשום תחרות רצינית באותה שנה. בתחילה גבר על הבריטי ג'והן הורן והשבדי סואן חזת. בזמן שגבר על הציכי העריק—ירוסלב צ'והבני — המתגורר כיום במצרים, ואף הוסיף נצחון על האמריקני טום בראון, החלו מומחי הטניס למיניהם משתוממים. בחצי הגמר הכריע את דיק סביט הידוע, ועמד להפגש בקרב הגמר עם הברט פלאם. כאשר שני הקליפורנאים התיצבו לגמר, נזמה היה, שהקיץ הקץ על המחבוט-השבועי החצוף. אך למרות שהכף נטתה לחובתו, נלחם והגן בחרף נפש. הוא פשוט הוציא את נשמת יריבו.

אלוף הגבינה. למדתי כיצד ללחום מאבי, שהיה מתאבק מקצועי בסאן-פרנסיסקו. שמרתי על עצמי, וחוף מעישון אני שומר על אימונים — הודה טאפי. אמריקה לא התרגלה עדיין לאלוף הגמון מקליפורניה. בזמן תת ריוות גביע דוייס, הכריז בקול רם: "האמ" ריקאים יפסידו, מכיון שהם זקוקים לדם חדש בשורות שחקניהם". ארט לארסן צדק. הוא לא השתתף בתחרויות וארצו הפסידה את גביע דייזיס לאוסטרלים (1:4). כאשר העמד בצד, ידע לצעוק. בזמן ביקורו באוסטרליה ידע לעשות: הכריע את שני האלופים ה-אוסטרליים פרנק סדיגמן ומקיגריגור. לארסן התאמן בדרך הקשה: משחקים במגרשי טניס צבוריים. בהיותו בצבא פקד עליו הרופא לשאוף אויר חפשי, ושלח את ארט למגרשי הטניס. עצבותו הכריחה אותו להמצא בחוף, והוא שחק כדי להרגע. הוא ערך טיולים ברחבי העולם, ומה שאסף מורה על אופיו: כל הדברים המשונים, החל מתיקים וכלה בכובעים. הוא צבע את שערותיו מספר פעמים: לשחור, לחום ומחום לבלונדי.

לוח הזכרון לששה החברים-השייטים (אסא ישעיהו, בוש אוריאל, יום טוב יצחק, פרי חובסקי תיאודור, קסטל אליהורלולו, רנדל משה), שהיו הניכיו, נפלו במלחמת השחרור, יהיה תלוי במועדון. הגביע הנווד נתרם ע"י גברת טובה אברהמי. התחרויות קויימו למרחק של 1000 מטר, לערך, בין הקבוצות השייכות לדרגה העליונה ולדרגה ב'. מעניין שבשתי התחרויות הושג מרחק

הסירה יורדת למים: כעבור רבע שעה ניצחה

לפני התחרות המעניינת ביותר: שתי קבוצות הבנות היריבות. למעלה: הקבוצה שניצחה. למטה: המנצחות ריטה ורמן (מימין) וחיה ראובן. שתיהן חילולות, שקיבלו הזפשה מיוחדת להשתתף בתחרות.

